

Full diocesà

16 de setembre del 2018

p4 i p5 —«Efatà», òrgan de la Delegació de Catequesi

p8 —La pena de mort, inadmissible

CATEQUESI... TINDRÀS UN TRESOR

Mc 10,21

SIC Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

Tindràs un tresor

Aquestes paraules de l'Evangeli de Marc 10,21, són les que Jesús adreça al conegut com «el jove ric» davant la seva pregunta: «Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» Jesús l'acompanya amb un diàleg personal i al final li fa una proposta de perfecció: «Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres i **tindràs un tresor al cel**. Després vine i segueix-me.» El final és decebedor, perquè ens diu que «aquell home va marxar trist, perquè era molt ric».

També nosaltres avui intentem arribar als nostres infants, adolescents, joves i adults enmig de tantes ocupacions que els envolten i que són les seves riqueses. «No tinc temps per a Déu», semblen dir-nos. I aquí està el nostre objectiu: fer descobrir el tresor de la fe, perquè, un cop descoberta, sabem que és possible deixar-ho tot per seguir Jesús.

La petició que ens solen fer els nostres contemporanis és menys transcendental que la del jove ric: què haig de fer per a fer la primera comunió? Nosaltres, però, com Jesús, hem de mirar-los i, estimant-los, fer-los la proposta sempre nova de l'Evangeli, sabent que estem oferint el tresor que té més valor. No tinguem por si, encara que sigui per ara, no estan a punt com li va passar al jove ric; també nosaltres estem en camí. Acompanyar vol dir respectar el processos de cadascú.

«Si no hi ha obres, la fe tota sola és morta»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

(50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.

(Salm 114)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, mostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe.

(2,14-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies res-

suscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

(8,27-35)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà»

Fer-nos deixebles de Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Un rabí ensenyava que la fe té tres nivells: la religió del cap, la del cor i la de les cames. La religió del cap correspon al coneixement que anem adquirint en l'àmbit de la fe, un nivell, per tant, intel·lectual. El nivell del cor correspon a la nostra resposta d'adhesió a allò que hem après. El tercer nivell, el de les cames, correspon a la marxa que els dos nivells imprimeixen donen a la nostra vida. El fet d'haver après i adherit dona un nou rumb a la nostra vida, un nou camí que no està lliure de reptes, essent un camí de compromís tal com surt explicat en la segona lectura.

Jesús, en l'evangeli, fa repassar als seus deixebles aquests tres nivells. En el primer nivell els demana allò que han après dels altres. En el segon nivell Pere expressa en nom de tots llur adhesió i confessió: «Vós sou el Messies.» Les dificultats comencen quan els planteja el tercer nivell, que és el del compromís. A Pere li sembla que això trenca la lògica. Llavors, Jesús fa la solemne declaració: «*Vade retro me, Satana: vine darrere meu, Satanàs.*» En aquella mentalitat, anar davant és fer de mestre, mentre el propi dels deixebles és anar darrere. Així que Jesús convida Pere a mantenir-se en la seva condició de seguidor deixeble. Quelcom semblant ens passa avui dia. Molts de nosaltres hem après molt sobre Jesús. Fins i tot ens hem adherit a aquesta fe. Però a l'hora de posar-nos en el seguiment d'ell, és a dir, d'ordenar la nostra vida sobre la seva, ens quedem curts. Per això la comunitat cristiana va sobrada de creients, però li falten seguidors de Jesús. Així que manté la seva validesa aquesta crida: Posa't darrere meu, Satanàs! Una crida a fer-nos deixebles seguidors.

La imatge

Sant Pere, el primer dels Apòstols, no ho tenia ben clar: reconeix Jesús com a Messies i és lloat, però serà fortament renyat pel mateix Senyor. La seva comprensió no expressa la identitat de Jesús. Ha de passar la Passió i la Resurrecció.

I després, encara, l'Església tindrà serioses dificultats. En l'inici del nou curs pot ajudar a sortir-se'n fer cursos de Bíblia, Teologia, Pastoral...

Sant Pere en llàgrimes (1650). Murillo

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

— Sant Robert Bel·larmino
— Santa Coloma
L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís
1 Cor 11, 17-26.33/Salm 39/Lc 7,1-10

18 dimarts

— Santa Irene
— Santa Sofia
1 Cor 12, 12-14. 27-31a/Salm 99/
Lc 7, 11-17

19 dimecres

— Santa Maria de Cervelló (o del Socors)
— Sant Nil
— Sant Gener
1 Cor 12,31 - 13,13/Salm 32/Lc 7,31-35

20 dijous

— Sant Andreu Kim, Pau Chong
— Sant Eustaqui
— Santa Càndida
— Santa Felipa
1 Cor 15, 1-11/Salm 117/Lc 7, 36-50

21 divendres

— Sant Mateu, apòstol i evangelista
— Sant Jonàs
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9, 9-13

22 dissabte

— Sant Maurici (o Mori)
— Beata Clemència Riba Mestres
1 Cor 15,35-47.42-49/Salm 55/Lc 8,4-15

23 diumenge XXV de durant l'any / Cicle B

— Santa Tecla
— Sant Pius de la Pieltrecina
Sv 2,12.17-20/Salm 53/ Jm 3,14-4,3/Mc 9,30-37

Darrera reunió del Ple de la Delegació de Catequesi el 12 de maig a Tona.

Els irrenunciables de la catequesi

Mn. Joan A. Castillo, delegat

Davant el repte de trobar nous camins per a la catequesi, no hem de perdre de vista que no de tot en podem dir catequesi dins l'amplíssima tasca evangelitzadora de l'Església. En aquest sentit, Mn. Antoni Elvira, delegat de Catequesi d'Urgell, va fer una intervenció en les darreres Jornades de Responsables de Catequesi, titulada «Els irrenunciables de la catequesi», que ens ajuden a poder afirmar que aquella acció que estem realitzant és pròpiament catequesi. Us oferim aquí una síntesi de la ponència, que podeu trobar íntegra a: www.sic-catequesi.cat/recursos.

Què és la catequesi?

«Podem anomenar catequesi tota forma de servei eclesial de la Paraula de Déu orientada a fer madurar la fe cristiana en les persones i les comunitats» (E. Alberich).

En aquesta definició hi trobem els elements essencials que ha de tenir tota catequesi: **la Paraula de Déu, la fe i l'Església.**

1. Acció eclesial: És l'Església qui realitza la catequesi com un moment que forma part de tot el procés evangelitzador. El DGC (*Director General per a la Catequesi*) ens recorda que «l'anunci, la transmissió i la vivència de l'Evangelí es porten a terme en el si d'una Església particular o diòcesi» (DGC, 217). Per tant, la pluralitat de formes de la catequesi s'insereixen en aquesta dimensió eclesial. (cf. DGC, 219-220).

NOTA PRÒPIA: Cada bisbe és qui dóna les pautes de la catequesi a la seva diòcesi. Per exemple, a la nostra diòcesi, el lloc de la catequesi és la parròquia i, per tant, el rector,

delegat pel bisbe, és el primer responsable de la cura catequètica a la seva parròquia. Ningú no es pot atribuir una catequesi al marge de la parròquia.

El bisbe Romà ens proposa:

«Vull tornar a insistir que **un dels dies més propis per a la catequesi dels infants i joves és el diumenge**, dia del Senyor, dia de l'Església. I aquesta catequesi ha de portar a la celebració de la missa dominical, experiència per als infants i joves de l'Església com a gran família on som tots: infants, joves, adults, ancians. I tot això amb la periodicitat pròpia dels cristians. Nosaltres diumenge rere diumenge celebrem l'Eucaristia, en el dia del Senyor» (carta pastoral *Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones*).

2. Servei a la Paraula de Déu: L'etimologia de la paraula «catequesi» porta ja el significat de 'fer ressonar' la Paraula de Déu. La catequesi és ministeri de la Paraula al servei a l'Evangelí, comunicació del missatge cristià i anunci del Crist.

La Paraula de Déu ha d'estar sempre present en les nostres catequesis per a ser coneguda, meditada i pregada al nivell dels receptors.

3. Educació de la fe: La finalitat de la catequesi és fer madurar la fe cristiana de les persones i les comunitats: «posar algú no sols en contacte, sinó en comunió, en intimitat amb Jesucrist» (DGC, 80). Aquest és un camí de fe personal i comunitari.

Sis tasques de la catequesi que ens recorda el *Directori*:

3.1. Afavorir el coneixement de la fe: Coneixement del misteri cristià, del contingut de la fe. Conèixer Crist i el seu disseny de salvació.

3.2. Educació litúrgica: La comunió amb Jesús condueix a celebrar la seva presència en els sagraments i, particularment, en l'Eucaristia. Iniciació a l'oració i a la litúrgia.

3.3. Formació moral: La comunió amb Jesús implica també caminar en el seu seguiment. Iniciació en la vida evangèlica.

3.4. Ensenyar a pregar: La comunió amb Jesucrist porta els deixebles a assumir el caràcter orant i contemplatiu que va tenir el Mestre.

3.5. Incorporació a la vida de la comunitat: La catequesi haurà de fomentar l'esperit de senzillesa i humilitat, la sollicitud pels més petits, l'atenció preferent pels qui s'han allunyat, la correcció fraterna, el perdó mutu (DGC, 86).

3.6. Iniciació a la missió: Es tracta d'acompanyar els deixebles de Jesucrist perquè siguin presents en la societat, en la vida professional, cultural, social. També se'ls ha de preparar per a cooperar en els diferents serveis eclesials, segons la vocació de cadascú (cf. DGC, 86).

En aquest procés de maduració en la fe és l'Esperit Sant qui ha de ser protagonista en cada persona, i això significa respectar cada etapa del procés de fe de cadascú (acció gradual).

I cal recordar la importància del testimoni de fe de cada catequista per a acompanyar sota l'acció de l'Esperit Sant.

Agenda del catequista

Jornades Interdiocesanes de Catequesi
Figueres, 16, 17 i 18 de novembre 2018

Recés Advent
Dissabte **15 de desembre 2018 al Monestir de Montserrat**. Recés a l'estil *Lectio Divina* a càrrec del P. Ignasi Fosas, prior del Monestir.

Materials per a
començar el curs:
www.bisbatvic.com

Per comandes i informació: Tel. 93 886 93 49 / info@diacvic.com

Amb seu també a Manresa al Casal de l'Església.
Tel. 93 875 32 03 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.com

Davant els abusos, compunció i decisió de lluita amb valentia

Carta del Sant Pare al poble de Déu (i III)

Un dejuni que ens sacsegi i ens porti a comprometre'ns des de la veritat i la caritat amb tots els homes de bona voluntat i amb la societat en general per a lluitar contra qualsevol tipus d'abús sexual, de poder i de consciència.

D'aquesta forma podrem transparentar la vocació a la qual hem estat cridats a ser «signe i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà» (Conc. Ecum. Vat. II, const. dogm. *Lumen gentium*, 1).

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell», ens deia sant Pau. Per mitjà de l'actitud orant i penitencial podrem entrar en sintonia personal i comunitària amb aquesta exhortació perquè creixi entre nosaltres el do de la compassió, de la justícia, de la prevenció i de la reparació. Maria va saber estar al peu de la creu

del seu Fill. No ho va fer de qualsevol manera, sinó que hi va estar fermament dempeus i al seu costat. Amb aquesta postura manifesta la seva manera d'estar en la vida. Quan experimentem la desolació que ens produeix aquestes nafres eclesials, amb Maria ens farà bé «instar més en l'oració» (St. Ignasi de Loiola, *Exercicis espirituals*, 319), buscant créixer més en amor i fidelitat a l'Església. Ella, la primera deixeblla, ens ensenya a tots els deixebles com hem de mostrar-nos davant el sofriment de l'innocent, sense evasions ni pusil·lanimitat. Mirar Maria és aprendre a descobrir on i com ha d'estar el deixeble de Crist.

Que l'Esperit Sant ens doni la gràcia de la conversió i la unció interior per a poder expressar, davant aquests crims d'abús, la nostra compunció i la nostra decisió de lluitar amb valentia.

La pena de mort és inadmissible

Canvi en un punt del Catecisme

Aquest és el nou redactat del Catecisme: núm. 2.267.- Durant molt temps el recurs a la pena de mort per part de l'autoritat legítima, després d'un degut procés, va ser considerat una resposta apropiada a la gravetat d'alguns delictes i un mitjà admissible, si bé extrem, per a la tutela del bé comú. Avui és cada vegada més viva la consciència que la dignitat de la persona no es perd ni tan sols després d'haver comès crims molt greus. A més, s'ha estès una nova comprensió sobre el sentit de les sancions penals per part de l'Estat. En fi, s'han anat implementant sistemes de detenció més eficaços, que garanteixen la necessària defensa dels ciutadans, però que, al mateix temps, no treuen al reu la possibilitat de redimir-se definitivament. Per tant, l'Església ensenya, a la llum de l'Evangeli, que «la pena de mort és inadmissible, perquè atempta contra la inviolabilitat i la dignitat de la persona» i es compromet amb determinació a la seva abolició a tot el món.

El Papa saluda Marc Márquez

Recepció d'alguns motociclistes al Vaticà

«Contagieu amb la passió: aquest món necessita passions», va indicar el Sant Pare en la visita que li feren fa uns quants dies alguns motociclistes de Moto GP. «Viure amb passió, i no com qui porta la vida com un pes. La passió és tirar endavant.»

A l'Aula Pau VI, el Papa rebé en audiència una delegació de motociclistes que participaren en el Gran Premi Octo de San Marino i de la Riviera de Rímni.

Francesc els digué: «Sí, un pot convertir-se en campió amb un èxit esportiu, campió de l'equip. Però campió de vida és el qui viu amb passió, el qui viu amb plenitud és capaç de viure així.»

Entre altres motoristes, el campió mundial espanyol de Moto GP, el ceriverí Marc Márquez, saludà el Sant Pare i li mostrà el seu casc. El jove conductor publicà una foto amb el Pontífex argentí en el seu perfil de xarxes socials, expressant el seu entusiasme per la trobada: «Experiència única, conèixer el papa Francesc i visitar el Vaticà!», ha escrit Márquez.

Igualment, el pilot Dani Pedrosa va participar en l'audiència amb el Sant Pare, a qui saludà personalment, publicant-ho en xarxes socials. El sabadellenc, de trenta-dos anys, compta amb tres títols en el Campionat del Món de Motociclisme en diferents categories (2003 en 125 cc, 2004 i 2005 en 250cc).

El llibre

Pregària al mar

Khaled Hosseini

Un pare i un fill escapen de la guerra de Síria. Mentre mira com dorm el seu petit, el pare escriu una carta on medita sobre els perills de creuar el mar en el trajecte que com a refugiats s'han vist obligats a fer.

Narra també com era la seva existència a Síria abans del conflicte bèl·lic i com ha canviat la ciutat d'Homs, un lloc on fins fa poc vivien en pau, i en aquest moment, en canvi, és un territori de guerra i mort.

Khaled Hosseini es va sentir impulsat a escriure aquesta obra quan va observar la impactant imatge del cos del nen siria de tres anys Alan Kurdi, mort ofegat al mar mentre fugia de la guerra a Síria amb la seva família, estès en una platja turca el setembre del 2015.

«Tots som enviats!»

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb la celebració de la Jornada Diocesana i Dia de la Catedral, donem el tret de sortida al curs pastoral de la nostra diòcesi. Aquest curs, 2018-2019, som convidats a escoltar, de nou i en primera persona, la crida a sortir per oferir a tothom la vida de Jesucrist, amb un lema ben clar: «Tots som enviats!»

El Pla Diocesà de Pastoral vigent, «L'alegria d'evangelitzar», ens esperona a ser una Església en sortida missionera. Aquest pla diocesà ha volgut ajudar-nos a descobrir i aprofundir la crida missionera que neix del nostre baptisme i la nostra confirmació. Hem pogut reflexionar sobre la nostra identitat de deixebles missioners, i llançar-nos al tu del tu del compartir la nostra fe i viure la bellesa de la família, com a llar de l'amor i la fe. La cultura cristiana també ha estat per a nosaltres un àmbit per a ser evangelitzats i per a evangelitzar. I ara, en aquest curs, se'ns demana sortir tots al carrer, trucant a les portes i convidant les persones a descobrir la bellesa de l'amor de Déu. Aquesta crida a sortir en missió és urgent. Moltes persones concretes, amb nom i rostre, sovint marcades per moltes ferides, ens urgeixen que els presentem de nou la bellesa i la misericòrdia de Déu. En les

parròquies dels nostres pobles i ciutats hi ha moltes «perifèries», tal com el Sant Pare anomena aquells sectors de la població que no tenim gaire en compte; perifèries que no han escoltat mai l'anunci de la fe cristiana. I això cada vegada més, ja que hi ha molts infants i joves que no han escoltat mai el missatge cristià més fonamental i no han accedit als sagraments de l'Església. Però també hi ha moltes persones a qui les proves de la vida han apartat de la vivència de la fe i no saben com retornar a la llar comuna, que és l'Església. A la recerca i al trobament amb ells hem de sentir que ens porta la urgència missionera.

Gràcies a Déu, encara que d'una manera molt petita en comparació amb el volum de la nostra diòcesi, s'han iniciat experiències de primer anunci. I aquestes van augmentant. Més i més persones són en camí de redescoberta i aprofundiment de la fe. També m'han expressat el seu desig algunes parròquies de viure la sortida missionera, en els carrers i les places, en les portes i en els llocs on es reuneixen les persones. Tant de bo que siguin moltes les parròquies i comunitats que facin seva la crida d'aquest any! Els asseguro que, si ho fan, descobriran l'alegria d'evangelitzar.

